

MÉREGTELENÍTŐ

2024.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

Eljött közénk

Belenézek a csodálkozástól nagyra nyíló gyermekszemekbe. Ragyognak ezek a szemek, s ha nézem, csak Őt látom, ilyenként jött el közénk. Fogantatásától teljesen kiszolgáltatta magát nekünk. Hatalma azóta is csak a **Szeretet Hatalma**.

„... ha nem lesztek olyanok, mint ez a gyermek, nem mentek be a mennyek országába”. Ő onnan jött közénk, ilyen ártatlan gyermekként. És az emberi kegyetlenség áldozataként tért oda vissza. Szeretetével legyőzte mindörökre a Bűnt, a Halált.

Mindnyájunk előtt ott áll a lehetőség. Őt követjük, vagy a gonoszságot szolgáljuk földi utunkon?

P.Henri Boulad: Optimizmus

Én azt vallom, hogy mélyen bent **az ember jó**. Igen! Nagyon sokszor úgy gondoljuk, hogy az ember rossz, a világszellem romlott, az egész emberiség romlott. Lehet, hogy bizonyos szinten ez így is van, de ahogy mélyebbre és mélyebbre mész, rátalálsz a jóságra. Rátalálsz ugyanis Istenre.

Egyszer, amikor a sivatagban jártam egy barátommal Egyiptomban, találtunk egy barlangot. A barlang mélyén egyiptomi munkásokra bukkantunk. Beszélgettünk velük, de én egy kicsit féltem, hogy megölhetnek, vagy kirabolhatnak bennünket. Amikor kijöttünk, megkérdeztem a barátomat, vajon ő is félt-e? Azt válaszolta:” egyáltalán nem, mert bízom az emberben.” Leckét adott nekem a bizalomból, megmutatta, hogy ezek az idegenek nem ellenségek, hanem testvérek voltak. Meg kell tanulnunk, hogyan tudjuk felfedezni a másik lelkét. Mert valahol mélyen mindenkiben ott van a jó szív.

Egy amerikai pszichológus, Carl Rogers hangsúlyozza az emberi lénynek ezt az alapvető jóságát. Azt állítja, ahogy keresztülhatolunk a belső személyiség rétegein, felfedezzük a lélek jóságát. Ez jelent valamit!

A történelmet figyelve, ugyanígy felfedezhetjük ezt a jóságot. Látjuk, hogy az utóbbi évtizedekben egy csomó diktatúra megbukott. Láthatjuk, hogy az utóbbi évszázadokban a rabszolga kereskedelem csökkent, látjuk, hogy a

XX.században a Nemzetközi Emberi Jogok Chartája napvilágra került, és egy csomó civil szervezet létesült. Az emberiség még soha nem mutatott ekkora együttérzést a szegények, hontalanok, hátrányos helyzetűek, betegek, politikai foglyok iránt. Ez jelent valamit! Persze, hogy vannak háborúk, van szegénység, betegség, de kevesebb, mint a múltban. A szükségét szenvedőt segíti a szolidaritás, mert egy új emberi érzés van születőben a világban. Számomra ezek az Új Ember születésének nyilvánvaló jelei. A negatív oldal hangsúlyozása helyett tekintsük a sok pozitív eseményt a világban.

Egyetértek azokkal, akik azt állítják, hogy a jó mellett létezik a gonosz. Nem állítom, hogy a gonosz hirtelenjében le lett győzve. Jézus is mondott erről egy példabeszédet, amikor arról az emberről beszélt, akinek nagy búzaföldje van. Éjszaka jön az ellenség, és konkolyt vet a búzába. Szolgái ezt ki akarják tépni, de a gazda azt mondja, hagyják meg az aratásig, nehogy vele együtt búzát is kitépjenek.

Tehát jó és rossz együtt létezik a világban. Amikor azonban a történelem egészét tekintjük, nekem az az érzésem, hogy az éberség, emberi érzékenység előrehaladt, a rossz viszont visszaszorult, még annak ellenére is, hogy két világháború volt a XX. században, és a holocaust is megtörtént. (és küszöbünkön a harmadik világháború! – szerk.)

Az én megközelítésem, hogy hangsúlyozzam a pozitív oldalt anélkül, hogy tagadnám a rosszat. Optimizmusom meghaladja borúlátásomat. Mert nézzük csak meg: civil szervezetek sokasága nap, mint nap a világ minden részén mások megsegítésén munkálkodik. A Vöröskereszt, az Amnesty International, a Medicin sans Frontiers, a Caritas, az Igazságosság és Béke Tanácsa, és más egyéb mozgalmak. Ez soha nem volt így. Még soha nem volt olyan fejlett bennünk az emberi jogok iránti érzék, mint amilyen a XX. századra kialakult.

Én hiszek az emberiség fejlődésében, méghozzá nem csak anyagi és technikai értelemben, hanem erkölcsileg is. Hiszek az emberiség morális fejlődésében, hiszek az emberiség spirituális /lelki/ fejlődésében.

Figyeljünk azokra a szavakra, melyek a **New Yorki Rockefeller Center falába vannak vésve**. Az ilyen szavakon keresztül fejezi ki az emberiség önmagát:

Hiszek az egyén magas szintű értékében, valamint az élethez, szabadsághoz és boldogsághoz való jogában.

Hiszem, hogy a törvény az emberért van, és nem az ember van a törvényért, hogy a kormány a nép szolgája, nem pedig mestere.

Hiszek a munka méltóságában, akár szellemi, akár kézi munka, hiszem, hogy a világnak nem eltartania kell az embert, hanem alkalmat kell teremtenie arra, hogy minden ember eltarthassa magát.

Hiszem, hogy a jog és az igazságosság a tartós társadalmi rend alapja.

Hiszek az adott szó szentségében, hiszem, hogy az emberi szó kötelezvénnyel, hiszem, hogy a jellem, nem pedig a gazdagság, hatalom és pozíció a leg-

nagyobb érték.

Hiszem, hogy a hasznos szolgálat az emberiség közös kötelessége, és csak az önfeláldozás tisztító tűzében tűnik el az önzés salakja, és szabadul fel az emberi lélek nagysága.

Hiszek a Mindenekfelett Bölcs, és Mindenekfelett szerető Istenben, - akármilyen névvel illetik is Őt. Hiszem, hogy az egyén teljes megelégedése, legnagyobb boldogsága, legszélesebb hasznossága abban található, ha az Ő akaratában, azzal harmóniában él.

Hiszem, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világon, hogy egymaga képes meghaladni a gyűlöletet, és hiszem, hogy a jog legyőzi majd a hatalmat.

(John D. Rockefeller)

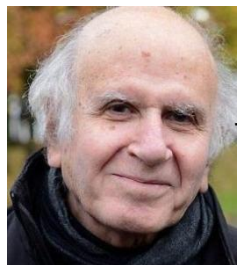
Amikor a holnap emberéről beszélünk, ne higgyük, hogy az már készen áll, csak elő kell venni a szekrényből. Nem, a holnap embere olyan lesz, amin ma munkálkodunk, akit mi magunk alakítunk és teremtünk, saját kezünkkel és szívünkkel. Így kell tehát cselekednünk, így kell szeretnünk, hogy a holnap embere a legjobb legyen – és az is lesz!

Optimistának lenni nem megy automatikusan, nem spontán hozzáállás, hanem a hitből fakad. És ha ezt komolyan vesszük, egy belső tűz ég bennünk annak hirdetésére, hogy a világ teljesen meg fog változni!

OLVASÓ!

Most bizonyára azt gondolod, ez csak egy újságírói fogás, hogy éppen a jelen történelmi helyzetben optimizmusról beszélünk. DE ismerkedj meg a könyv nagyon is hiteles szerzőjével!

P. Henri Boulad S.J./Alexandria, 1931.08.28 – Kairó, 2023.06.14/
jezsuita szerzetes, misztikus volt. 17 esztendő tanulmányait – filozófiát Franciaországban, teológiát Libanonban, pszichológiát és pedagógiát az Amerikai Egyesült Államokban – elvégezve három doktorátust szerzett.

Visszatérve Egyiptomba az ifjúság nevelése és a szociális munka területén dolgozott, valamint lelkigyakorlatok vezetője lett. 1967-től a kairói és alexandriai tanulmányi és nevelői központok tagja, tanára, majd vezetője. Nagyszabású tervet valósított meg a leprások felkarolására, melybe fiatal keresztény és muszlim egyetemi hallgatók százait kapcsolta be. 1979-től a kis jezsuita rendtartomány vezetője, majd az összes ott működő szerzetesek előljárói tanácsának elnöke. Kalkuttai Teréz anyával egyetértésben szervezte meg az egyiptomi CARITAS-t.

1983-tól kiterjesztette működését Szudánra is. Menekülttáborokat szervezett, küzdött a szudáni népiirtás megfékezéséért, a rabszolgák kiváltásáért. „Teljesen önfeláldozásnak szentelt életéért” megkapta a francia érdemrend tiszti keresztjét. 1985-től a kairói CARITAS, 1991 óta az észak-afrikai és keleti országokért felelős CARITAS elnöke volt. Évente előadókörutakat tartott Európában, járt Budapesten is. Beszédeit gyakran a rádiók is közvetí-

tették. Magyarra sok könyvét lefordították. 2017.március 16-án az Országházban *magyar állampolgárságot* kapott. 2023 nyarán halt meg Kairóban.

A világ már akkor is megmutatta mai arcát. P. Boulad látta a legszörnyűbb szenvedéseket és gonoszságokat is. Ő mérhetetlen nagy **hittel Istenben és hittel az emberben tudott optimista lenni.** (2009-ben az optimizmusról szóló könyvének kivonatát több részletben közöltük a MÉREGTELENÍTŐ-BEN.)

Mi nem vagyunk ma optimisták. De most újra olvastam az ott idézett részleteket, és hosszan szembe néztem magammal, a hitemmel. Úgy döntöttem, ide merem tenni szavait az első oldalakra, vezércikként. Boulad atya prófétai lelke, világlátása újra megerősítette bennem a hitet.

Olvasó! Ha mersz, járj Te is ezen az úton!

Ó Szív, Királyi Szív, ki Úr vagy,
és a mindenséget mozdulatlan mozgatod,
És mégis egy vagy miközülünk,
Testvér és kisdéd és jegyes,
Meleg, piros bor s fehér, lágy kenyér;
Ki most se nézed ráncba-vont homlok megett
Ítélező Király-bosszúval
Halálba-táncos forgatag futásunk:
De mint az édes anyaszem
Simogató szigorral várja végig
A tehetetlen gyerektoporzékolást,
És korholása csókot ígér és büntetése is becéz:
Úgy vársz reánk, úgy hívsz magadhoz, úgy ölelsz:

Öleld magadhoz ezt az örült századot:
A kisdéddekért, akiket szeretsz,
A Magvakért, melyek mozdulnak a mélyben
S a rothadás csíráztató setét ölen
Tisztább tavasznak pattogják ígéretét,
Mert sejtjeikben napbanéző, hozzád-húzó emberösztön énekel:
Légy jó hozzájuk, keltető Nap, Ősmeleg!
Hadd bontsa fel rózsás fejét az új kelet,
Fagyott földünket hadd koszorúzza új kalász,
Hadd hullámozza ég felé megint a föld
Az ezredeknek ősdalát:
A nagy Királynak, kinek minden él,
A jó Királynak, kiből minden él,
A Szív-Királynak, kiben minden él. /Sik Sándor/

Noszlopi Botond: Optimizmus

Lesz egy ország (hogya megéred),
ahol mindenki szeret téged.
Ahol sosem azon agyalnak,
vajon te hányad rész magyar vagy,
és ha bolsevik volt is ősöd,
marad még néhány ismerősöd.
Kölyköt haragra nem nevelnek,
s nem a megszökés lesz a terved.

Lesz egy nép, és kék és sár a vére.
Jobbra, át, vagy éppen balra térve
emberibb lesz minden létezőnél.
Nem tunyán, bután és rombolón él,
többé nem vall s terjeszt hamis elvet,
s nem szitokra használja a nyelvet.
Nép, mely hibáin mélyen elmereng,
s kiokulván szül, fejleszt és teremt.

Lesz egy ember (talán épp te leszel,
ki nem örülsz meg, ha emlékezel),
kit a múlt, ha kétségbe is ejt,
mindent megért, s lesz, mit elfelejt.
S e feledés nem a pusztulásba,
szegényedésbe, nemzethalálba,
hamis álomba, önámításba
ringatja szendén, hanem megváltja.

S nem lesz világra szóló hiszti,
hogyan ez náci, amaz meg bipsi.
Kommunista, gárdista, cigány
békeességben él majd valahány.
És nem lesz semmiből félreértés,
csak elfogadás és együttérzés,
mert kibékül mindenki mindennel itten,
vagy nem lesz se haza, se nemzet, se Isten.

Weöres Sándor: Protohomo

Az ember még nem ember
csak hadonászó veszélyes kamasz.

Az ember még nem ember,
Az ember akkor lesz ember,
ha átvilágítja mélyéig önmagát,
s a benső világosságból
környezetére sugarat bocsát.

Bódás János: Advent

Te szörnyű, vajúdó idő,
ne szülj, ne szülj több rémet!
Most már tiszta örömmel is
legyen megáldva méhed!

Szülj halva minden szenvedélyt,
vad átkot, véres harcot,
Fojtsd meg a bűnt, mi valaha
öledben megfogamzott.

Elég volt már a gyötrelem,
elég volt már a vérből!
Napfényre vágyunk már a
gond fekete erdejéből!

– Te véres, vergődő szívünk,
ne szülj te sem több átkot,
öleld magadhoz boldogan
az embert s a világot!

Növeld, mi bennünk isteni,
s öld meg, mi bennünk állat,
hisz a dühös tusákba már
mindenünk belefáradt! –

Szüless meg bennünk, Tisztaság,
szüless meg bennünk, Béke!
S tedd kezedet a vad világ
lázás ütőerére.

Szüless meg bennünk, Szeretet,
te legszebb lelki virtus:
– a szívünk szomorú, beteg, –
Teremts bennünk új életet,
szüless meg bennünk, Krisztus!

Szombathy Viktor: Andrást jelölte ki az Úr

Istenes András vette a fejszáját s végigballagott a falun. Lassan, kényelmesen sétált, volt ráérő ideje, a toronyban is csak most harangoztak félnyolcra. Korán is érkezett. Az erdőmérnöki iroda vaskerítéses udvar mélyén fehérlett, várnia kellett Andrásnak, mire a mérnök előkerült.

Fiatalember a mérnök, nemrég házasodott, jószívű, mosolygós férfi, csak a csizmát nem szokta még meg, hiszen városból került falura.

— Hát itt van, András? — kereste az iroda kulcsát a mérnök.

— Itt vagyok, — felelte András s karjára akasztotta a fejszét.

Mindketten beléptek az irodába, hideg volt még a két szobában, a szolga is csak most fog érkezni, hogy fűtsön. A mérnök egy papírdarabra sebesen írni kezdett.

— Hát nézze, András, — dörzsölte egymáshoz fázósan ujjait a mérnök, — három fát kivághat. Ezt is csak azért, mert engedélyt kaptam rá én is. Ebben a lombos erdőben alig akad néhány fenyőfa s a csemetéket nagyon őrizzük. Majd, ha egyszer felcseperednek a fenyők, szabad lesz többet is kivágni.

Sajnos, ezidén nem nyúlhat a fákhöz senki, mondja meg a falunak. Értette?

— Értettem, — bólintott András.

— Az egyik fát az iskolába viszi, a másik a magáé, mert jó és hű munkásunk. S egyet, a legkisebbet, nekem hozza be.

— Több házba akkor nem is hoz a Jézus karácsonyfát? — kérdezte András. Ezidén nem. Így szói a rendelet. Ne is siránkozzanak rajta, később majd úgyis maguk látják hasznát ennek a tilalomnak. S lopni sem szabad, mert ott a kerülő, Hlavaj Péter. Ez a cédula is neki szól.

Igen, — feleli Istenes András s nagyon lassan csoszog ki. Három karácsonyfát vághat ki összesen. Nem lesz a faluban fán égő gyertya, papiroslánc fenyőágon, szikravető és aranydió. Nem száll ima a fa alól s később, ha a fa elszárad s tűlevelei hullanak, nem lesz mit parázsra dobni, hogy illatozzék.

Csak a doktoréknak lesz karácsonyfájuk, a jegyzőéknek s a papéknak.

Azoknak, akik a városból pénzért hozathatják. De a Száraz Péterek portáján, a Kincses Márton házában, Lukács szabóéknál nem lesz karácsonyfa, mert ezeknek nincsen pénzük, hozatni városból másfélmétereset.

Nekik azonban lesz, Istenes Andráséknak, csak nekik lesz a faluban.

Azon tűnődik András, a hegyoldal felé menet, hogy ez nem is olyan jó érzés. Nem érzi boldogságnak, hogy egyedül az ő házukban ég majd gyertya a fán s csak náluk szór csillagot a szikravető rúd. A szomszédságban legfeljebb gyertya ég, asztallapra ragasztott gyertya, mert tilos ezidén fenyőt vágni az

erdőből, ez a rendelet.

Már kinn is van Istenes András az erdő szélén. Szörnyen mély a csend, olykor egér fut végig a havon, a patakparton róka oson. Varjak emelkednek súlyos szárnyakkal a leveletlen tölgyek fölé, cinkék rázzák a zúzmarát. Vékony hószövet takarja a tájat. A patak kis öbleiben már jéggé fagyott a víz, de a sodrában még sebesen, hidegen csobog.

András egyedül áll az erdőségben s keresi a fenyőket. Bizony, igaza van a mérnöknek: a lombos erdőben alig akad néhány fenyőfa, legfeljebb a kis csemeték a faiskolában. Azokhoz nyúlni azonban tilos. Sokáig tart, míg kiválaszthat hármat, bejárja a fél erdőt is, míg a kisded fenyőcsoportra rátalál. Három egyformát néz ki, jó embermagasakat s rácsapja egyiknek törzsére a fejszét. Am az erdőkerülőnek is jó füle van, mert mire a második fát dönti András, Hlavaj, a kerülő már ott áll szigorú arccal s csak akkor enyhül, mikor András az igazolócédulát mutatja elé.

Hánccsal köti össze András az ágakat, vállára dobja a három fát, búcsúzik Hlavajtól s megindul lefelé, a fagyott erdei úton.

Lassan dél lett. Mire a kertek alá ér, harangoznak is. Holnap lesz karácsonyeste.

— Honnan, András bátyám? —szói rá Száraz Péter, aki most volt katona.

— Erdőből.

— Magának szabad volt?

— Hármat.

— Hm, — dünnyög Száraz Péter, ezidén nem lesz karácsonyfánk, pedig a kis Laci hogy örült volna neki.

Istenes András megáll, nekitámasztja a fákat a ház oldalának s néz maga elé. Aztán kioldja az egyik fát s fejszéjével lecsap egy ágat, a legalsót.

— Nesze, legalább egy ág, — mondja, — tűzzétek cserépbe. Az enyimből adtam.

Száraz Péter mosolyog s viszi be az ágat. Tovább halad András. Így ér a mérnöki iroda elé, ott beadja a cselédnek a mérnök fáját. Fordul egyet, s a tanítónak is beszél:

— Itt hozom az iskola karácsonyfáját.

Az ám, de az iskolában ott a sok gyerek, éppen özönlik ki mind az udvarra.

— Jaj, de szép fája van, András bácsi, — irigykedik a kis Sipkei Rozi, — vajjon hoz-e nekünk is vagy felet a Jézus?

— Meg nekünk! — sivít cérnahangján Kovács Terus.

Istenes András nem szól semmit, csak ballag tovább. Ahogy a Sipkei suszter háza elé ér, egy pillantásnyira megáll, habozik. Aztán bekopog a párás ablakon s kiinti a susztert.

— Itt egy ág, — mondja színlelt komorsággal, — megóhajtotta a lánya, többet nem adhatok.

S mivel közel laknak Kovácsék is, im azoknak is benyújt egy ágat.

Így fogy a fa, legszebb alsó ágait le-lemetszette már.

De a pap bérese is kinn áll az árok fahídja mellett, pipájával küszködik éppen.

— Hát maga? — kérdezi a béres, — maga lett a karácsony? Mert nekünk fél fánk sincs.

Még ki sem mondta, már előtte áll András az ággal.

— Hogy nektek is jusson, — mondja.

Mire az ucca végére ért, éppen csak,

hogya a fa teteje maradt a kezében, alig néhány rövidke ág rajta. Két ujj közé fogja, úgy lóbálja. Már haza is vinné az egészet, ha Szerencsésné,

Szerencsés szabó felesége meg nem látná.

— Jaj, Istenem, — szökögi a szabó felesége, magának legalább ennyi jutott, de mi honnan vegyünk.

Ne búsuljon, — mondja zordan András és kettétépi a maradékot. Nem kell ahhoz már fejsze.

Úgy szalad a szabóné, boldogan a vékony ágacskával, mintha sorsjegyét húzták volna ki.

Istenes András így lép be az ajtón. Ebéd várja itthon Andrást, jó bableves a karácsonyfáért járt munkáért.

Megáll András az ajtóban.

— Hát maga? — mered rá az asszony.

Mert furcsa is: András jobbán az irdatlan fejsze, balkezeében pedig egy vékony hasadt fenyőágacska. Mint valami vőfélycsokor, zöldben.

— Hogy bírta azt a kis fát ezzel a nagy fejszével kivágni? — csodálkozik tovább az asszony.

— Jó ügyességgel, — feleli András és mosolyog, — ez maradt nekünk. Mert ma éppen én voltam a karácsony, engem jelölt ki az Úr.

Túrmezei Erzsébet: Eljön

Advent. Szelíd zengésű üzenet
Eljön. Eljön.

Beteg - a gyógyulásod,
rab -a szabadutásod,
halott - az életed.

Szomorú - most jön az öröm,
erőtlen - most jön az erő,
éjbe' járó, hajnalra váró
fölkel a fény neked.

Zendül az ág,
zendül a föld,
Isten üzen...

Eljön. Eljön.
Advent, Advent.

Advent. Dörög rendíthetetlen
kemény királyi üzenetben.
Eljön. Eljön.

Ha etkerülsz a mosolyban,
Eléd kerül, mint könny, sikoltás.
Ha bölcsőben meg nem látod,
Utadat állja, mint koporsó,
Eljön az Első és Utolsó.

Ha mint templom szelíd harangja
Nem talált szíveden a hangja,
figyelmeztetések tűzében hallod
majd meg e hangot.

És rombadőlhet minden oltár,
Elnémulhat zsoltár, zsoltár,
Házad küszöbén fog megállni,
vagy az éj titkos csendjében fogod
közelgő lépteit meghallani.

Eljön. Eljön.

Ki nem kerülheted,
Ha kikerülsz, mint kegyelmet,
ugy kell bevárnod, mint ítéletet.
Hallod? Hallod?

Mozdul az ég!

Mozdul a föld!

Isten üzen?

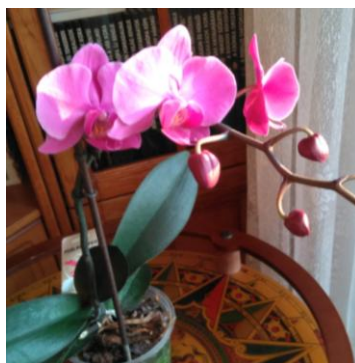
Eljön. Eljön.

Advent. Advent.

Andrea Schwarz: Másfajta ünnep

A világosságra vártam
de talán
a várakozás is
már világosság,

a beteljesedésre vártam
de talán
a vágyakozás is
már beteljesedés.

Ő nálunk, vagy mi Nála?

„Jézus odaért Jerikóba, végigment rajta. Élt ott egy Zakeus nevű tehetős ember, a vámosok feje. Szerette volna látni, KI AZ A JÉZUS, de a tömeg miatt nem tudta, mert alacsony termetű volt. Így hát előrefutott, felmászott egy vadfügefára, hogy láthassa, mert arra kellett elhaladnia. Amikor Jézus odaért, felnézett és megszólította: „Zakeus, gyere le hamar! **Ma a te házában kell megszállnom.**” /Lk.19,1-5./

„A remény bele van építve a teremtésbe már annak hajnala óta. A megváltás ígérete belülről fakad. Napjainkban evolúciónak nevezzük.

Isten misztériumának nagy kibontakozása magában foglalja az összes korábbi szakaszt, és semmi sem megy veszendőbe, semmi sem vettetik félre, még a gonosz, a halál vagy a bűn sem...

...Ha egyszer tudjuk, hogy a teremtésnek megvan a maga beépített és pozitív iránya, akkor együtt haladhatunk ezzel az áramlással. Végre **otthon vagyunk egy természeténél fogva szent univerzumban.**

(R. Rohr: Halhatatlan gyémánt)

Jelenits István SP: A jászol ökre és szamara

A betlehemeknek s az első karácsonyészakát ábrázoló képeknek hagyományos alakja az ökör és a szamár. Ismerősként köszöntjük őket, nemcsak azért, mert megszoktuk, hogy ott vannak a kis Jézus közelében, hanem azért is, mert valóban odaillenek a jászol mellé. Mégsem árt tudnunk, hogy az evangélium karácsonyi beszámolójában kifejezetten nem esik szó róluk. A Biblia íróinak nem szokása, hogy egy-egy esemény színhelyét pontosan leírják, figyelmük rendszeren csak a lényeges szereplőkre irányul. Jézus születéséről is csak ennyit ír Szent Lukács: „Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson (2,7).

Érdemes-e kutatnunk, hogy került mégis oda az ökör meg a szamár az oltárképekre, a kódexek miniatúráira s a mi karácsonyfáink alá is? Nem egyszerűbb megelégednünk azzal, hogy bizonyára a képzeletnek természetes leleménye állította őket a jászol mellé, szinte önként adódó mozdulattal kiegészítve a Biblia szűkszavú beszámolóját? Elvégre így is lehetne, csak hogy akkor aligha vált volna ennyire általánossá, szinte kötelezővé ennek a két alaknak az ábrázolása, s ez az állat-téma bizonyára több változatot is ismerne: megjelennének a jászol közelében más háziállatok is, esetleg egyszer-másszor egyedül maradna az ökör vagy a szamár.

A szentírástudósok valószínűnek tartják, hogy ez a két jámbor állat Izajás próféta könyvéből került a betlehemi jelenetbe. Mert Izajás szerint Isten így emelt vádat választott népe ellen:

„Halljátok, egek, és te, föld, jó figyelj, mert az Úr beszél: Fiakat neveltem és nagyra tettem őket, ők azonban hűtlenné váltak. Az ökör megismeri gazdáját, és a szamár urának jászolát, csak Izrael nem ismert meg, népem nem tud semmit megérteni” (1,2-3).

Ha ismerjük ezt a prófétai szemrehányást, más szemmel nézzük az ökröt meg a szamarat a betlehemi ábrázolásokon. Nem azért vannak ők ott a jászol körül, hogy leheletükkel Jézust melengessék, hanem inkább azért, hogy minket lelkiismeretvizsgálatra indítsanak. Okoskodásunk, gyanakvásunk, fölényeskedésünk nem irtotta-e ki belőlünk a szívnek egyszerű, elemi vonzalmait: a húséget, a hálát, az önfeledt örömet? Aki ezekből „kinőtt”, hiába hivatkozik az értelemre, messzebb szakadt a megértéstől, mint az ösztönösségben tájékozódó állatok.

Mikor Betlehemet faragok, festek, fűrészelek, vagy egyszerűen csak leporolom a régit, meggondolom: olyan holmival van dolgom, amelynek minden apró részlete beszédes. Nemcsak játszani akarok vele megilletődve; azon vagyok, hogy minél többet megértek abból, amit jelent. **S aztán ne fesszengve, félszegen keressem majd helyemet a családi karácsonyfa alatt, hanem olyan igazi húséggel és örömmel, amilyen az ökör meg a szamár szemében ragyog.**

„Életünk célja az Istennel való bensőséges kapcsolat. Ezért, és erre teremtett minket Isten. Nem pusztán azért, hogy higgyünk Benne. Nem pusztán azért, hogy engedelmeskedjünk Neki. Isten bensőséges kapcsolatra teremtett minket Önmagával, és ezzel megmutatta létezésünk célját – megismerni Őt, szeretni Őt, bensőséges kapcsolatban lenni Vele. Jézus azt mondja, hogy Istent ismerni az örök élet (János 17:3). Nem csak „tudni Róla”, mint ahogy tudunk az ózonlyukról, hanem úgy ismerni, mint ahogy két ember ismeri egymást, úgy ismerni, ahogy Jézus ismeri az Atyát – bensőségesen.”

John Eldredge

Carlo Cretto: Isten fiúvá lett.

Isten, aki túl van a mindenségen és minden fogalmunkon, emberré lett, a félelem szelíd vigasztalássá változott, elégtelenségünkől ölelés lett.

A messzeség közel jött, Fiúvá lett az Isten.

Felfogjátok, hogy ez az esemény mennyire felforgatta a világunkat?

Bekövetkezett az, hogy egy asszony teljes valóságként mondhatta ki: „Én Istenem, kicsi fiam.”

Most elmúlt bennem minden félelem. Ha ez a szalmára fektetett kisgyermek: Isten, akkor nem félek többé Istentől.

És ha Mária mellé ülve, halkán utána mondhatom: „Én Istenem, kicsi fiam.”, akkor az ég **belépett a házamba**, és meghozta nekem a békét.

Nem félek egy gyermektől, akit magamhoz szoríthatok és megsimogathatok, egy gyermektől, aki nálam keres oltalmat és melegséget.

Nincs bennem félelem, végleg elmúlt. Betölt a béke, amely minden félelmet elűz.

Számomra csak az erőfeszítés marad hátra, hogy a hitemet ébren tartsam. A hit: világra szülés. Hitben hozom Jézust a világra itt és ma.

Mária, veled együtt hiszem, hogy ez a gyermek : Isten, és hogy a Te fiad, és én imádom őt.

Imádom jelenlétét a kenyér színében, ahol még kiszolgáltatottabb, mint amikor emberi testben élt.

Olykor mintha hallanám halk szavadat, Mária, melyet ma is kimondasz, mint akkor Betlehemben: „Én Istenem, kicsi fiam.”

Döntések a szabadságról...

November 23-án, a 39. Ifjúsági Világnap előestéjén rendezték meg Magyarországon a Forráspont hatodik találkozóját a BOK csarnokban. A hangulat valóban forrásponton volt.

A rendezvény immár hatodik alkalommal valódi lelki feltöltődésre adott lehetőséget, melyre – az előző évekhez hasonlóan – 15–30 év közötti fiatalokat vártak minden egyházmegyéből, de a Felvidékről és Erdélyből is sokan eljöttek. Eddig összesen 33 ezer fiatal, 552 önkéntes és 226 fellépő (tanúságtevő, előadó) vett részt, **ez évben** több mint háromezer fő és 80 pap regisztrált, az est lebonyolításában pedig 140 önkéntes segített.

A program a már megszokott módon épült fel, tanúságtételekkel, szentségimádással, szentmisével.

Horváth Kristóf 30 éves informatikus, Gulyás Michelle az idén Párizsban olimpiai aranyérmet szerzett öttusázó és Benkovics Péter háromgyermekes édesapa, egy egészségügyi vállalkozás tulajdonosa-vezetője tett tanúságot hitéről, mesélte el életútját Krisztus felé.

Ezt követően Gájer László egyetemi tanár, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának docense szólt a fiatalokhoz: „Neked arra van szabadságod, hogy Őt elfogadd, vagy elutasítsd. Halogatjuk ezt a döntést, akár egész életünkön át. Lehet igent vagy nemet mondani, de döntenit kell. A felnőtté válás küszöbén előtted van egy út, egy lehetőség – **lépj a szabadság útjára** „– biztatta hallgatóságát Gájer László.

Az ezt követő táncprodukció is ezt az Istentől kapott szabadságot jelenítette meg, Jézus életét felelevenítve a születésétől haláláig, feltámadásáig.

Ezek után szentségimádás és szentmise következett a legnagyobb összedettség csendjében.

Egy fiatal, aki részt vett a találkozón, így kommentálta: Nagy reményt érzek, egységben a sok lelkes fiatallal: nem vagyunk elveszve.

A gondolataink hatalma

Emlékezzünk arra, amikor vettünk egy szép ruhát, egy ritka autót, vagy bármit, amiről azt hittük, hogy csak nekünk lesz olyan, s mikor meglett, ugye, hogy láttunk másnál, másokon is olyat? Csak addig nem figyeltük! Miután megvettük a magunkét, a gondolataink fókuszába került, figyeltünk rá. Ugyanilyen módon, ha a fókuszunk minden reggel azon van, hogy vajon

milyen csodálatos dolog fog ma történni velünk, akkor szinte bármilyen apróságot ennek megfelelően értékelünk, és egész nap a várakozás izgalma lesz bennünk. De egyáltalán nem mindegy, hogy milyen előjelű dologra figyelünk. Hadd illusztráljam ezt Karl Wallenda esetével. Karl a világ egyik legismertebb köteltornásza volt, nagy biztonsággal, és precízséggel mutatta be mutatványait. 1978-ban halt meg Brazíliában, ahol egy 23 méter magas kötélről esett le a mélybe. Mondhatjuk, veszélyes foglalkozás, benne van a pakliban. Igen ám, de Karl Wallenda soha nem hibázott. Érdekes, amit a felesége nyilatkozott halála után. Ő azt mondta, férje pár hete másra sem tudott gondolni, minthogy le ne zuhanjon. Azóta saját maga ellenőrizte az eszközöket, amit azelőtt soha nem tett. A figyelme arról, hogy fellépjen, és végig csinálja a gyakorlatot, áttevődött arra, hogy le ne essen. És ez nyilván úgy történik, hogy elképzelem a leesést, aztán pedig gondolatban erőfeszítéseket teszek annak "nem akarására". Attól kezdve, hogy agyát elfoglalta a leeséstől való félelem, élete veszélyben volt. Egy kisgyerek is nagyobb stresszben van, ha azt mondják neki, hogy ez a váza nagyon drága, iszonyú mérges lesz, ha összetörik, mielőtt az asztalhoz érnel, mintha csak egyszerűen azt mondják neki, hogy vidd oda az asztalhoz. Mi köze ennek a kudarcainkhoz? Nagyon egyszerű. Ha én azt gondolom, hogy pl. engem csak kihasználnak, és elképzelem hogyan fognak átverni, akkor, mivel erre fókuszáltam, erre fog ráállni az agyam, és szinte "biztonságban" fogom magam érezni, ha a dolgok ezt támasztják alá. Az agyam szinte nem tudja befogadni egy normális kapcsolat képét. Mi a teendő? Gondoljunk a kertészre! Elülteti a magot, tudja, hogy mennyi idő elteltével lesz termés, és addig mindenféle látható jel hiányában is gondozza. Aztán a mag kikel, már vannak látható jelek, de ő még mindig gondozza. Mi lenne, ha a föld alatti növényt kiásná, hogy megnézzze, minden rendben van-e? Elpusztulna a növény. A kertésznek van hite, bízik a növényben, és a természetben, és vár. Tehát képzeljük el a vágyott dolog, társ, vagy esemény képét.. NE AZT KÉPZELJÜK EL, AMIT NEM AKARUNK!!! Aztán várjunk, mint a kertész, és dédelgessük a vágyunkat! Ha még nem látjuk, akkor csak képzeletben, és higgyünk benne, hogy ha eljön az ideje, itt lesz. És tegyünk meg mindent, hogy bekövetkezessen. Rajtunk ne múljon, hogy „nem fejlődik ki a növény!” Ha pedig már látjuk, akkor a valóságban is gondozzuk, törődünk vele. És türelem! Tudják! Rózsát terem. Akkor, ha gondozzuk...

/K. ZS. pszichológus/

Gere István: Közelítő tél

Nap süt reggel,	Úgy tűnik, a telet
De délután már hó száll;	Bánat nélkül
Újra dermed a föld.	Megúszni nem lehet.
Ha szomorú a kedves,	
A kedvem ilyen.	

Pilinszky János: A fényességes angyal is

Emlékezés egy világháborús karácsonyra

Az égbolt elsötétedett.
S akár a végítélet
zord fellege tört volna ránk,
a föld is oly sötét lett.

Gyermekszívünk is oly nehéz!
A házak és a kertek,
az egész törékeny világ,
éreztük, velünk reszket.

Aztán a roppant csöndön át
puhán és észrevétlen,
a hangtalan meginduló
és puha hóesésben,

akár a fényes pelyhek is
vigyázva földet értek,
a fényességes angyal is,
ő is a földre lépett.

INNEN ÉS TÚL

A minap kedves beszélgetőtársam olyan idős hölgy volt, akinek a története nagyon megérintett. 80 felett, egy élet küzdelmeivel a vállán jutott el az Otthonig. Amit nem tud otthonának érezni. Mert volt másik, kedvére való, szép, amiben idős anyjával, majd később egyedül lakott. Sokat dolgozott, és az erő egyszer csak elfogyott. A betegségek megroksasztották, már nem volt képes ellátni magát. Voltak, vannak kedves rokonai, gyerekek, akiket egykor de jó volt szeretni, babusgatni. De ez már a múlt, mindenki távol került, ő pedig EGYEDÜL MARADT. Itt van egy falatnyi szobában magatehetetlenül. Most mi igyekszünk szívünk minden melegével szeretgetni. Gyógyul is lassan, s ennek közösen örülünk.

Elgondolkodtatott ez az embersors. A határmezsgye az itt és a túl között. Mert mi tagadás, én is, barátaim, kedves rokonaim is ezen a határon állunk. Még éppen itt, még mint segítők. De látom, csak egy rossz mozdulat, egy perc, és az ember már megsegítetté válik. Míg erőnk van, küzdünk, dolgozunk, egyszerre csak rászorulunk mások jószágára, szeretetére. Amit nem lehet sem kiérdemelni, sem megkövetelni.

Ez az „itt” oldalon élők szívetől, erejétől, no meg sorsának alakulásától függ.

Újra gondolva a fentieket:

Azt is látom, hogy a határmezsgyén élők között is vannak ám segítők. Ők egyszerre megsegítettek, de törődnek is sorstársaikkal. Élnek olyanok az Otthonban, akik szakadatlanul dolgoznak kint lakó fogyatékos gyermekükért,

de dolgoznak lakótársaikért is. Pl. önkéntes elhatározásból felolvasnak olvasni már nem látó sorstársaiknak a Méregtelenítő verseiből... Kérdeztem: tudsz szépen felolvasni? Válasz: Hogyne, szavalni is tudok! Mások vásárolnak egymásnak, vagy kiülnek kártyázni a társalgóba...

De vannak olyanok, akik semmi kincsért nem keresnék még szomszédaikkal sem a kapcsolatot. Nem igényelik?

Sokféle ember van. De boldogságot azok élnek meg, akik megbékéltek sorsukkal, és így tudnak nyitni mások felé.

Reményik Sándor: Kegyelem

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
körömszakadtig maradék erőd.
Akarsz, eget ostromló akarattal -
S a tehetetlenség konok falán
zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalánul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
a mindennapi szörnyű szürkeség
tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!
S akkor - magától - megnyílik az ég,
mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
bűnbánat - hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.
Akkor - magától - szűnik a vihar,
Akkor - magától - minden elcsitul,
Akkor - magától - éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától - friss gyümölcs terem.
Ez a *magától*: ez a Kegyelem.

Kapás Tibor: Terített asztalom előtt a világ

Utolérték minket az ébredező nap első sugarai. A fátyolos novembert ezúttal nem az irodám ablakából, hanem a koszos szélvédőn keresztül szemléltem. A lassan hömpölygő kocsisor, akár egy komótos gleccser, úgy küzdött meg minden centiméterért. A fővárosba vezető autópályáról már rég leértünk, odalett az addigi tempós haladásunk, és a kétszer kétsávos úton mi is hozzátettük a magunkét a reggeli dugóhoz. Érzékeny retinámat igencsak bántotta az előttünk felvillanó féklámpák sokasága. A ránk szegezett kipufogócsövekből rendületlenül szálltak fel a szürkés füstoszlopok. Mintha ezernyi parázsló cigaretta várt volna a hamutálban az utolsó szippantásra, mielőtt végleg elnyomják őket.

Nem fértünk át a zöldön, így másodikként állhattunk a sorban kilencven másodpercig. Pontosan ennyi várakozást szabott ránk a jelzőlámpák feletti számláló. Nyújtogattam a nyakamat, feszengtem a kényelmetlen anyósülésben. Már csak pár kilométernyire voltunk az úti célunktól, talán addig még kibírom, nyugtattam magam. Ahogy forgattam a fejemet, egyszer csak megakadt a tekintetem egy furcsa figurán, aki sehogyan sem illett bele a minket körülvevő betonpanorámába.

A forgalmi sávokat egymástól középben elválasztó, füves-bokros szigeten barna ballonkabátos alak ült egy asztalnál. Koszos, valaha kék színű, kötött sapkáját egészen a szeméig lehúzta, hosszú, ősz haja eltakarta az arcát. Hogy férfi vagy nő az illető, azt nem tudtam egyértelműen megállapítani. Talán férfi lehetett. Mindenesetre ott ücsörgött egy kiselejtezett székszerűségen, rákönyökölt az aprócska, rozoga tákolmányra, és senkitől sem zavarlatva jóízűen reggelizett. Nagyokat harapott a valaki által már félig megevett, majd kukába dobott gyorséttermi hamburgerből. Akadt még az asztalon egy fél kolbász, száraz kenyér és bontatlan csomagolású kakaós csiga is. Hogy a finom falatok könnyebben csússzanak, talpas üveg pohárba műanyag flakonos, bornak tűnő italt töltött. Szürreális látvány volt.

Kellemetlenül éreztem magam, mintha hívatlan vendégként bátorkodtam volna megzavarni egy uralkodót a terített asztalánál. Mi mindannyian, akik ott ácsorogtunk a dugóban, díszletként szolgáltunk őméltósága reggelijéhez. A fura szerzet pedig a létező legnagyobb természetességgel tekintett a körülötte elterülő világra. Ha szépen kérem, talán meg is kínált volna pár falattal.

– Úgy nézed azt a csövest, mint aki most lát ilyet először – zökkentett ki figyelmemből a volánnál ülő kollégám. – Le sem tagadhatnád, hogy vidéki gyerek vagy, rácsodálkozol mindenre – dörgölte orrom alá kéretlen megjegyzéseit. Válaszul flegma hümmögéssel koronáztam meg közös utunk fergeteges kommunikációját. Hatvan másodperc volt még hátra a következő zöldig. Próbáltam fürkészni a körülöttünk várakozó autók tekintetét. Vajon ők is ugyanúgy meg vannak hőkkenve a látványon, mint én? Telefonképernyőt görgető, lehúzott ablakból kihamuzó, közömbösen bambuló arcokat láttam. Az ingerküszöböm ezek szerint túl alacsonynak bizonyult a pesti élmények-

hez. Vissza-visszatértem hát érdeklődésem középpontjára. Ügyet sem vetett rám. Talán én voltam az egyetlen ember a környéken, aki szüntelenül őt vizsgálgatta. Igyekeztem kitalálni, hogy az állandó konyhájában parkoltunk éppen, vagy csak a mai reggelije erejéig tisztelte meg jelenlétével a közlekedőket. Esetlenségében is lenyűgözött a létezése. Egy pillanatig sem szégyellte a helyzetét, sőt, a mozdulataiból boldogság és elégedettség sugárzott. Kíváncsi lettem volna a gondolataira. Vajon mi járhatott a fejében, amikor úgy döntött, hogy hanyag eleganciával egy forgalmas út kellős közepén terít meg magának? A szemeit ugyan nem láttam a lelógó hajától, az viszont nyilvánvaló volt számomra, hogy hidegen hagyta minden, ami körülötte zajlott. Talán boldogabb és kiegyensúlyozottabb életet élt mindannyiunknál, akik egy piros lámpányi időre összeverődünk. Nem ölte belülről a stressz, nem hajtotta a főnöke. Lehetősége volt a legnagyobb nyugalomban és kényelemben megreggelizni. Melyikünk mondhatta el ugyanezt magáról?

„Reggelizz úgy, mint egy király!” – futottak át agyamon édesanyám szavai, aki még gyerekkoromban próbált engem rászoktatni a tisztességes étkezésre. Ehhez képest indulás után nem sokkal, a kocsiban tömtem magamba az útra csomagolt szendvicsemet. Azután a benzinkúton leöblítettem egy irtó gyenge, de legalább méregdrága kávéval. Öltönyben, fűtött kocsiban, kutya-futtában kaptam be pár falatot. Nem estek jól. Olyan jól biztos nem, mint amilyen jól lakmározott újdonsült barátom az avas kolbászból és a száraz kenyérszeletből.

Harminc másodpercünk maradt csupán a pirosból, így hát lassan elkészöntem kedvenc ballonkabátosomtól. Utoljára még jól szemügyre vettem, valószínűleg nem látom többet. De az is megeshet, hogy legközelebb is itt lesz, és egy piros lámpa erejéig lélekben megvendégel. Bárcsak magamra ölthettem volna a bátorságát. Sztoikus nyugalommal figurázta ki reggelije keretében az egész társadalmat. Kedvem támadt helyet cserélni vele. Valami azonban azt súgta, hogy udvariasan visszautasítana, és semmi pénzért nem ülne a helyemre. Meg tudtam érteni. A szabadságot a rabságért senki nem adja fel önszántából.

Búcsúzólul gyermeki lelkesedéssel bontotta ki a kakaós csiga nejlonzacskóját. Finom desszert a királyi lakomához. Mintha felém nyújtotta volna. Gondolatban megosztottunk rajta. Amint beleharapott, összefolyt a nyál a számban. Fogaim alatt ropogtattam a péksütemény morzsáit. A szám szélére tapadt kakaódarabokat nyelvem hegyével nyalogattam le. A csordultig telt pohárból nagyokat hörpintettem. Bor még sosem esett ilyen jól. Ismét töltöttünk, és ezúttal koccintottunk az egészségünkre. Ő a flakonnal, én a pohárral. Nagyokat nevettünk a körülöttünk veszteglőkön. A fontos embereken, akik folyton siettek valahova, de végül mindig lemaradtak a saját életükről.

Öt, négy, három, kettő, egy. A piros lámpa zöldre váltott, és megmozdult a kígyózó fémtömeg. Gyorsan magunk mögött hagytuk az öreg alakját. A különös élmény emléke azonban még sokáig velem maradt. Azóta sem volt részem ilyen nagyszerű reggeliben.

Mókás történetek

A mindent tudó Mikulás

A férjem elvitte a két fiunkat egy olyan gyerekeknek szánt buliba, ahol a Mikulás osztogatta nekik az ajándékokat. A szervezők minden szülőnek azt mondták, hogy vigyék magukkal a saját gyerkőceiknek szánt meglepetéseket a nevükkel ellátva, úgyhogy én is becsomagoltam a nevükkel ellátott strand-törölközőket. Aztán ahogy a srácok hazajöttek, elmesélték, hogy szerintük nem is ő volt az igazi Mikulás, mert túlságosan sovány volt. Akkor az egyik fiam kinyitotta a csomagot: „Muszáj, hogy ő legyen az igazi! Különben honnan tudta volna a nevemet?”

Balul elsült lánykérés

Minden vágyam az volt, hogy a párom karácsonykor kérje meg a kezemet, ezért amikor az első közös ünnepünk során megláttam egy pici ékszeres dobozt a fa alatt, majd kiugrottam a bőrömből. Amikor viszont kibontottam, teljesen üres volt, mint kiderült, a szerelmem viccnek szánta, de persze én teljesen kiakadtam, és hatalmasat veszekedtünk. És, ha ez még nem lenne elég, a következő évben is eljátszotta ugyanezt. Amikor megláttam a gyönyörűen becsomagolt dobozkát, ideges lettem, és kidobtam az ablakon. Akkor ő kicsit kétségbe esve elmondta, hogy most tényleg meg akarta kérni a kezem, és a dobozka most nem üres, hanem eljegyzési gyűrű van benne. Két órán keresztül keresgáltuk a hóban az utcán, mire megtaláltuk...

Kutya-cica történet

Az egyik évben egy kiskutyát kaptam a szüleimtől, de a dolog nem egészen úgy sült el, ahogy szerették volna. Az apróság ugyanis összepisilte az összes ajándékot, szóval azt sem tudtuk, mit kezdjünk velük, de itt még nincs vége! Mert volt egy cicánk is, aki teljesen kiborult az új jövevénytől, és annyira megijedt, hogy felmászott a karácsonyfára, és feldöntötte azt, összetörve a díszeket. Pont, mintha egy vicces karácsonyi filmben lettünk volna... eltekintve attól, hogy akkor inkább kétségbeestünk, mint hogy nevettünk volna.

V I C C O L D A L

Világhírű vonósnégyesbe keresünk elsőhegedűst, brácsást, és csellistát.

Mindenki, aki hisz a para jelenségekben, emelje fel a kezem!

Sose félj valami újat csinálni. Emlékezz, hogy egy magányos amatőr készítette a Bárkát, és egy halom szakértő a Titanicot.

Az angol ülve gondolkodik, a francia állva, az amerikai járkálva, a magyar utána.

Két apáca, Logika (L) nővér és Matematika (M) nővér hazafelé tartanak a kolostorba.

M: - Észrevetted, hogy egy férfi követ minket 38 és fél perce? Vajon mit akarhat?

L: - Logikus: meg akar minket erőszakolni.

M: - Óh, jaj! Mit tegyünk?

L: - Az egyetlen logikus dolgot: fussunk gyorsabban.

M: - Nem megy.

L: - Persze, hogy nem megy. A férfi ugyancsak az egyetlen logikus dolgot teszi : ő is gyorsabban fut.

M: - Tehát mit tegyünk? Ezzel a sebességgel egy perc múlva utolér.

L: - Az egyetlen logikus dolgot: elválunk. Te ezen az úton mégy, én a másikon. Mindkettőnket nem tud követni.

A férfi Logika nővért követte. Matematika nővér elérte a kolostort, és nyugtalan volt Logika nővér miatt. Végre megérkezett Logika nővér.

M: - Logika nővér! Istennek hála, hogy itt vagy! Mondd, mi történt?

L: - Az egyetlen logikus dolog: a férfi mind a kettőnket nem tudta követni, tehát utánam jött.

M: - Igen, igen! De mi történt aztán?

L: - Az egyetlen logikus dolog: olyan gyorsan kezdtem futni, ahogyan csak bírtam.

M: - Igen, és aztán?

L: - Az történt, aminek történnie kellett: a férfi utolért.

M: - Te szegény, és mit tettél?

L: - Az egyetlen logikus dolgot: felkaptam a szoknyámat.

M: - Óh, nővér? És mit tett a férfi?

L: - Az egyetlen logikus dolgot: leengedte a nadrágját.

M: - Óh, nem! És? Mi történt azután?

L: - Hát nem logikus, nővér? Egy apáca felemelt szoknyával gyorsabban tud futni, mint egy férfi leengedett nadrágban!

HA MÁSRA GONDOLTÁL ,TÍZ MIATYÁNK A BÜNTI !

Honnan tudom majd, hogy elfogyott a láthatatlan tintám?

Csak tudnám, ki találta ki, hogy a "selypítek" ige S betűvel, a "raccsolok" pedig R betűvel kezdődjön!

Mórickát fülön csípi az anyja:

- Mit hallok kisfiam, hogy csúnya szavakra tanítod a papagájt?
- Dehogymama, pont fordítva, én csak azokat a szavakat ismétlem előtte, amiket nem szabad kimondania!

A vacsoránál büszkén kérdezi Pistiket az apja:

- Nem vette észre a tanárnő, hogy én csináltam meg a matek házi feladatodat?
- Hááát, nem hiszem...
- Mégis mit mondott?
- Hááát, hogy egyre rosszabb vagyok matekból!

A tanár megkérdezi a kislány anyjától.

- Mondja, honnan örökölte a kislánya azt a hatalmas tudásszomját?
- A tudást tőlem, a szomjat az apjától.

Az iskolaorvos kérdezi:

- Hány órát alszol, Pistike?
- Ötöt, hatot.
- Az bizony kevés. És legalább nyugodtan alszol?
- Sajnos, nem! Minden kicsengetés előtt felébredek!

Eljön az az idő, amikor nem szabad többé az emberektől azt várnod, hogy nagy hajcihőt rendezzenek a születésnapod körül.
Ez az idő tizenegy évesen jön el.

Pistike élete első randevújáról jön haza lógó orral. Az apja faggatja:

- Hogy sikerült?
- Félig. Én ott voltam, a lány nem.

Egy család új hűtőszekrényt vett. A régit kitették a ház elé, és ráírták: "Akinek kell, ingyen elviheti." A kiselejtezett hűtő még három nap múlva is ott állt, senki rá sem nézett. A férj ekkor gondolt egyet, és kicserélte rajta a feliratot: "Eladó 20.000 forintért."
Még aznap éjjel ellopták.

Férj a feleségéhez:

- Kedvesem, a drágább lakásról való álmod végre valóra válik!
- Tényleg? Hát ez csodálatos!
- Igen, hétfőtől emelik a lakbért.

A székely bemegy a városba orvosi vizsgálatra. Vár türelmesen. Eltelik egy óra, kettő, három is... Akkor a székely feláll, és azt mondja a többi betegnek: - Na, isten áldja meg magukat! Én már tovább nem várok, ennél sokkal jobb, ha hazamegyek, és természetes halállal halok meg.

Székely bácsi nagy kínlódás közepette borotválkozik.

A gyerek: - Mi a baj, édesapám?

- Életlen a beretva. Nem viszi a szakállamat!

- Ne mongya mán, édesapám, hogy keményebb a szakálla, mint az a konzervdoboz, amit most nyitottam ki ezzel a beretvéval!

Az öreg székelynek 100 litert tejelő Riska tehene van, csodájára is jár az ország-világ. Kimegy a bácsihoz a riporter is érdeklődni:

- Bácsika! Hogy lehetséges, hogy az ön tehene ennyi sok tejet ad?

- Minden reggel kimegyek az istállóba és megkérdem a Riskát, hogy "Mi lesz ma vacsorára? Tej vagy marhasült?"

Stewardess az utashoz:

- Uram, kér vacsorát?

- Miből lehet választani?

- *Igen vagy nem.*

Aki kedves veled, de goromba a pincérrel, az nem kedves ember.
(Figyelj oda! Ez az állítás tévedhetetlen!)

Két sündisznó egy lyukas autógumit talál az út szélén. Oldalba löki az egyik a barátját és mondja:

- Végre, egyszer mi győztünk!

**MINDEN KEDVES OLVASÓNAK ÁLDOTT KARÁCSONYI
ÜNNEPET ÉS BÉKÉS ÚJ ÉVET KÍVÁNNAK A SZERKESZTŐK!!!**

Dr. Potyondi Margit és Dr. Kovács Andrea

